

AZ ELSŐ HALÁL

Amikor a Biblia a halálról ír, akkor figyelembe kell venni, hogy Isten Igéje kétféle halált különböztet meg egymástól, amit egyszerűen csak úgy nevez, hogy első, illetve második halál. Mindkét halálnak más a kiváltó oka, de a két esemény beteljesedésének ideje és következménye is különbözik egymástól.

Az első halálról azt olvashatjuk a Bibliában, hogy Ádám bűnének következményeként teljesedik be minden emberen. Mert *„egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképpen a halál minden emberre elhatott... mert amaz egynek esete miatt sokan haltak meg”* (Róm 5,12; 15). A második halálról viszont már azt olvashatjuk, hogy ez a személyesen elkövetett bűnök büntetéseként fog majd bekövetkezni.

Az első halált azonban csak alvásnak nevezi az Ige, mert ebből az állapotból még mindenki számára lesz felébredés. Jézus Lázár haláláról is úgy nyilatkozott a tanítványai körében: *„Lázár, a mi barátunk, elaludt; de elmegyek, hogy felkeltsem őt. Mondának azért az ő tanítványai: Uram, ha elaludt, meggyógyul. Pedig Jézus annak haláláról beszélt; de ők azt hitték, hogy álomnak alvásáról szól. Ekkor azért nyilván monda nékik Jézus: Lázár meghalt.”* (Jn 11,11-14). Dániel is azt mondja, hogy a meghaltak csak *„alusznek a föld porában,”* de amikor az Isten által meghatározott idő elérkezik, akkor *„felseknenek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra.”* (Dán 12,2).

Az Ótestamentumban azt találjuk leírva Izrael és Júda több királyának haláláról, hogy *„elaludtak atyáikkal”* (1Kir 14,20). Ebben az állapotban azonban nem élnek a meghalt emberek,

még a lelkük sem. Ésaiás ki is mondja nyíltan: „*a meghaltak nem élnek*” (Ésa 26,14).

Az Újtestamentumban is ugyanezt a hasonlatot találjuk. Jairus halott lányáról beszélve is azt mondta Jézus, ő „*alszik*” (Mt 9,24). István diakónus haláláról való beszámolóban is azt olvassuk, hogy „*elaluvék*” (Csel 7,60).

Mivel tehát az első halálból van felébredés, azaz van feltámadás, a Biblia ezért nevezi ezt az állapotot csupán alvásnak. Az első halál állapotát azért hasonlítja alváshoz, mert ez a két esemény a törvényszerűségeiben hasonlít egymáshoz. Miként az alvó ember semmit sem tud arról, hogy mi történik körülötte, akképpen a meghaltak sem tudnak semmit arról, mi történik a haláluk után következő időkben. **„*a halottak semmit nem tudnak... mivelhogy emlékezetük elfelejtetett. Mind szeretetük, mind gyűlöletük, mind gerjedezésük immár elveszett; és többé semmi részük sincs semmi dologban, amely a nap alatt történik.*”** (Préd 9,7-8).

A két állapot azért is hasonlít egymáshoz, mert akik alszanak, azok öntudatlan állapotban vannak: „*kimegyen a lelke... aznapon elvesznek az ő tervei*” (Zsolt 146,4). Ahogy az alvás véget vet az ember mindennapi tevékenységének, úgy a halállal is megszűnik minden tevékenységünk: „*Semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcsesség nincs a Seolban, ahová menendő vagy*” (Préd 9,12). Ahogy az alvás elválaszt bennünket az ébren levőktől, és minden tevékenységtől, akként a halál is elválaszt az élők dolgaiban való részvételtől: „*többé semmi részük nincs semmi dologban, amely a nap alatt történik*” (Préd 9,8). Ahogy az normális alvás kikapcsolja az érzelmek működését, akként a halállal is megszűnik az ember érzelmi reakciója: „*Mind szeretetük, mind gyűlöletük, mind gerjedezésük immár elveszett.*” (Préd 9,8). Ahogy az alvással kapcsolatban mindenki feltételezi a felébredést is, akként ígéri Isten, hogy a meghaltak kivétel

nélkül fel fognak támadni: *„Eljő az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijőnek.”* (Jn 5,28-29). Ahogy az alvó ember egyszer csak felébred, és tovább folytatja a tevékenységét, ahogy azt az elalvása előtt tette, így lesz ez a meghalt emberek esetében is a feltámadásuk után.

A Biblia tanítása alapján teljes bizonyossággal vallhatjuk, hogy akik az első halálban meghaltak, azok itt a Földön nyugszanak a sírjaikban, a koporsóikban. Vagyis az első haláltól a feltámadásig, minden ember felett a koporsóban, illetve a föld porában telik el az idő. Jézusnak többek között éppen ezért kell visszajönni ide a Földre, hogy feltámassza a megváltottak hatalmas seregét, akik Ádámtól fogva az Úrban haltak meg. *„Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban;”* (1Thess 4,16). Néhány kivételtől eltekintve, még a legszentebb életet élő emberek is a föld porában várják meg a feltámadás pillanatát. *„És mindezek, noha hit által jó bizonyosságot nyertek, nem kapták meg az ígéretet... hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak.”* (Zsid 11,39-40).

Ha összehasonlítást teszünk a gonosz emberek szándéka és cselekedete között, a halál előtti, illetve a feltámadás utáni között, abból is látható, hogy ugyanúgy folytatják tovább az életüket, mintha csak egy alvásból ébredtek volna fel. János apostol ugyanis azt írja a Jelenések könyvében a gonoszokról, hogy a halál előtt *„a szentek ellen hadakozzék”* (Jel 13,7), *„részeg a szentek véréből, és a Jézus bizonyágtévőinek véréből”* (Jel 17,6). Később viszont arra mutat rá az apostol, hogy a feltámadás után is ugyanazt akarják folytatni, mint amit előtte tettek: *„egybegyűjti őket háborúra... és körülvették a szentek táborát és a szeretett várost”* (Jel 20,9). Vagyis *„a halál nem változtatott rajtuk. Sírjukból kilépve*

felvették megszakadt gondolataik fonalát. Ugyanaz a győzelmi vágy sarkallja őket, mint ami a sírba szálláskor élt bennük.” (Ellen G. White: Nagy Küzdelem 589,2/b.).